

“ମିଠେ ବର୍ତ୍ତେ:— ତୁମକୁ ଏବେ ଆଲ୍ଲା ମିଳିଯାଇଛନ୍ତି ତେଣୁ ସିଧା ହୋଇଯାଅ ଅର୍ଥାତ୍ ନିଜେ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ବୋଲି ମନେ କର କାରଣ ନିଜକୁ ଦେହ ମନେ କରିବା ହିଁ ଓଲଟା ହେବା ।”

ପ୍ରଶ୍ନ:- କେଉଁ ଗୋଟିଏ କଥାକୁ ବୁଝିଗଲେ ବେହଦର ବୈରାଗୀ ହୋଇପାରିବ ?

ଉତ୍ତର:- ପୁରୁଣା ଦୁନିଆର ଆଉ ରହିବାର ଆଶା ନାହିଁ, ଏହା ବର୍ତ୍ତମାନ ଶ୍ମଶାନ ହେବାକୁ ଯାଉଛି, ଏହି କଥାକୁ ବୁଝିନେଲେ ବେହଦର ବୈରାଗୀ ହୋଇପାରିବ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଏବେ ନୂଆ ଦୁନିଆର ସ୍ଥାପନା ହେଉଛି । ଏହି ରୁଦ୍ଧ ଉତ୍ଥାନ ଯଦୃଷ୍ଟରେ ସାରା ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ସଂସାର ହୋଇଯିବ । ଏହି ଗୋଟିଏ କଥା ତୁମକୁ ବେହଦର ବୈରାଗୀ କରିଦେବ, ତୁମର ମନ ଏହି କବରସ୍ଥାନରୁ ଏବେ ଡୁରିଗଲାଣି ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ବାସ୍ତବରେ ତୁମମାନଙ୍କୁ ଡବଲ ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ମିଳୁଛି କାହିଁକି ନା ଗୋଟିଏ ଶରୀରରେ ଦୁଇଜଣ ଆତ୍ମା ଅଛନ୍ତି । ଉଭୟ ଆତ୍ମାଙ୍କୁ ସଂସାର ହେଉଛି ଶାନ୍ତି । ବାବାଙ୍କର ସଂସାର ମଧ୍ୟ ଶାନ୍ତି । ଆତ୍ମମାନେ ମଧ୍ୟ ସେଠାରେ ଶାନ୍ତିରେ ରହିଥାନ୍ତି । ତାହାକୁ ଶାନ୍ତିଧ୍ୟାନ କୁହାଯାଏ । ବାବା ମଧ୍ୟ ସେଠାରେ ରହିଥାନ୍ତି । ବାବା ତ ସଦା ପବିତ୍ର ଅଟନ୍ତି । ବାକି ସବୁ ମନୁଷ୍ୟ ଆତ୍ମା ପୁନର୍ଜନ୍ମ ନେଇ ନେଇ ଅପବିତ୍ର ହେଉଛନ୍ତି । ବାବା ପିଲାମାନଙ୍କୁ କହୁଛନ୍ତି — ପିଲାମାନେ, ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ନିଶ୍ଚୟ କର । ଆତ୍ମା ଜାଣିଛି ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ଜ୍ଞାନର ସାଗର, ଶାନ୍ତିର ସାଗର, ଏହା ତାଙ୍କର ମହିମା ଅଟେ । ସେ ସମସ୍ତଙ୍କର ପିତା ଏବଂ ସମସ୍ତଙ୍କର ସଦଗତି ଦାତା ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି । ତେବେ ପିତାଙ୍କର ସମ୍ପର୍କରେ ସମସ୍ତଙ୍କର ଅଧିକାର ନିଶ୍ଚିତ ରହିଛି । ବାବାଙ୍କଠାରୁ କେଉଁ ସମ୍ପର୍କ ମିଳୁଛି ? ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି ବାବା ହେଉଛନ୍ତି ସଂସାରର ରଚୟିତା ତେଣୁ ନିଶ୍ଚିତ ରୂପେ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ସଂସାରର ସମ୍ପର୍କ ଦେବେ ଏବଂ ତାହା ମଧ୍ୟ ପିଲାମାନେ ନରକରେ ଥିବା ସମୟରେ ହିଁ ଦେବେ । ନରକର ସମ୍ପର୍କ ତ ରାବଣ ଦେଇଛି । ଏହି ସମୟରେ ସମସ୍ତେ ନରକବାସୀ ଅଟନ୍ତି ନା । ତେଣୁ ନିଶ୍ଚିତ ରୂପେ ଏ ସମ୍ପର୍କ ରାବଣଠାରୁ ମିଳିଛି । ଏହି ସୁଷ୍ଟିରେ ନରକ ଏବଂ ସଂସାର ଉଭୟ ରହିଛି । ଏକଥା କିଏ ଶୁଣୁଛି ? ଆତ୍ମା । ଜ୍ଞାନ ପ୍ରାପ୍ତି ପୂର୍ବରୁ ମଧ୍ୟ ସବୁ କିଛି ଆତ୍ମା ହିଁ କରୁଥିଲା କିନ୍ତୁ ଦେହ ଅଭିମାନ କାରଣରୁ — ସବୁକିଛି ଶରୀର କରୁଛି ବୋଲି ଭାବୁଥିଲେ । ଶାନ୍ତି ଆମର ସଂସାର, ଏକଥା ଆମେ ଭୁଲିଯାଇଥିଲେ । ଆମେ ଶାନ୍ତିଧ୍ୟାନ ନିବାସୀ ଅଟୁ । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ବୁଝାଇବା ଦରକାର ଯେ ସତ୍ୟ ଦୁନିଆଁ ହିଁ ପୁଣି ମିଥ୍ୟା ଦୁନିଆରେ ପରିଣତ ହେଉଛି । ଭାରତ ସତ୍ୟତାର ଭୂଖଣ୍ଡ ଥିଲା ପରେ ପୁଣି ରାବଣର ମିଥ୍ୟା ରାଜ୍ୟରେ ପରିଣତ ହୋଇଗଲା । ଏହା ତ ଅତି ସାଧାରଣ କଥା । କିନ୍ତୁ ମନୁଷ୍ୟ କାହିଁକି ବୁଝିପାରୁ ନାହିଁନତି, କାରଣ ଆତ୍ମା ତମୋପରାଧନ ହୋଇଯାଇଛି ତେଣୁ ପଥରବୁଦ୍ଧି କୁହାଯାଉଛି । ଯେଉଁ ପରମାତ୍ମା ପିତା ଭାରତକୁ ସଂସାର କରିଥିଲେ, ତୁମକୁ ପୂଜାଯୋଗ୍ୟ କରିଥିଲେ, ତୁମେମାନେ ପୂଜାରୀ ହୋଇ ତାଙ୍କୁ ହିଁ ଗାଳି ଦେଇଛ । ଏଥିରେ ମଧ୍ୟ କାହାର କିଛି ଦୋଷ ନାହିଁ । ବାବା ତୁମମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି — ଏହି ଡରାମା କିପରି ତିଆରି ହୋଇଛି କିପରି ପୂଜ୍ୟରୁ ପୂଜାରୀ ହେଉଛି । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଆଜିଠାରୁ ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ପୂର୍ବରୁ ଭାରତରେ ଆଦି ସନାତନ ଦେବୀ ଦେବତା ଧର୍ମ ଥିଲା, ଏହା କାଲିର କଥା । କିନ୍ତୁ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଏକଥାକୁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପେ ଭୁଲି ଯାଇଛନ୍ତି । ଏହି ଶାସ୍ତ୍ରର ଇତିହାସ ସବୁ କିଛି ଉକ୍ତିମାର୍ଗ ପାଇଁ ତିଆରି ହୋଇଛି । ଶାସ୍ତ୍ରର ଉକ୍ତିମାର୍ଗ ପାଇଁ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଜ୍ଞାନମାର୍ଗ ପାଇଁ ନୁହେଁ । ଜ୍ଞାନମାର୍ଗର କୌଣସି ଶାସ୍ତ୍ରର ରଚନା ହୋଇନାଥ । ବାବା ହିଁ କଳ୍ପ କଳ୍ପ ଆସି ଦେବତା ପଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଇବା ପାଇଁ ଜ୍ଞାନ ପ୍ରଦାନ କରୁଛନ୍ତି । ବାବା ଶିକ୍ଷା ଦେଉଛନ୍ତି ପୁଣି ଏହି ଜ୍ଞାନ ପ୍ରାୟ ଲୋପ ହୋଇଯାଉଛି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ କୌଣସି ଶାସ୍ତ୍ରର ନଥିଲା କାରଣ ସତ୍ୟଯୁଗ ତ ଜ୍ଞାନମାର୍ଗର ପ୍ରାକୃତ ଅଟେ । ଅବିନାଶୀ ପିତାଙ୍କଠାରୁ ତୁମକୁ ୨୧ ଜନ୍ମର ଅବିନାଶୀ ସମ୍ପର୍କ ମିଳୁଛି, ତା’ପରେ ପୁଣି ଅଳ୍ପକାଳ ପାଇଁ ରାବଣର ସମ୍ପର୍କ ମିଳୁଛି । ଯାହାକୁ ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନେ କାଳ ବିଷ୍ଠା ସମାନ ସୁଖ କହୁଛନ୍ତି । ଏଠାରେ ଦୁଃଖ ହିଁ ଦୁଃଖ ରହିଛି ତେଣୁ, ଏହାର ନାମ ହିଁ ହେଉଛି ଦୁଃଖଧ୍ୟାନ । କଳ୍ପଯୁଗ ପୂର୍ବରୁ ବ୍ୟାପାରଯୁଗ ଥିଲା ଯାହାକୁ ଆଶିଷ ଦୁଃଖଧ୍ୟାନ କୁହାଯିବ । ଏହା ହେଉଛି ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଦୁଃଖଧ୍ୟାନ । ତେବେ ଆତ୍ମା ହିଁ ୮୪ ଜନ୍ମ ନେଉଛି ଏବଂ ତଳକୁ ତଳକୁ ଖସୁଛି । ବାବା ଆସି ସିତି ଚଢ଼ାଉଛନ୍ତି ଅର୍ଥାତ୍ କଳିରୁ ସତ୍ୟକୁ ନେଇଯାଉଛନ୍ତି । କାରଣ ଚକ୍ରର ମଧ୍ୟ ପୁନରାବୃତ୍ତି ନିଶ୍ଚିତ ହେବ । ଏଠାରେ ନୂଆ ଦୁନିଆ ଥିଲା ଦେବୀ-ଦେବତାମାନଙ୍କର ରାଜ୍ୟ ଥିଲା । ଦୁଃଖର ଚିହ୍ନବର୍ଣ୍ଣ ନଥିଲା ତେଣୁ ଦର୍ଶାଯାଇଛି ଯେ — ବାଘ ଓ ଛେଳି ଗୋଟିଏ ଘାଟରେ ପାଣି ପିଉଥିଲେ । ସେଠାରେ କୌଣସି ପ୍ରକାରର ହିଂସା ନଥିଲା । ସେଥିପାଇଁ ଦେବୀ-ଦେବତା ଅହିଂସା ପରମୋଧର୍ମ ବୋଲି କୁହାଯାଇଥାଏ । ଏଠାରେ ତ କେବଳ ହିଂସା ହିଁ ରହିଛି । ପ୍ରଥମ ହିଂସା ହେଉଛି କାମବିକାରର ବର୍ଣ୍ଣାଭୂତ ହେବା । ସତ୍ୟଯୁଗରେ କୌଣସି ପ୍ରକାରର ବିକାର ନଥାଏ । ତେବେ ତାଙ୍କର ତ ମହିମା ଗାନ କରାଯାଇଥାଏ । ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କର ମହିମା ଗାନ କରାଯାଇଥାଏ ନା — ଆପଣ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ନିର୍ବିକାରୀ..... । ଏହି କଳ୍ପଯୁଗ ହେଉଛି ଲୁହାର ଦୁନିଆ । ଏହାକୁ ତ କେହି ସୁବର୍ଣ୍ଣଯୁଗ କହିପାରିବେ ନାହିଁ । ଡରାମା ମଧ୍ୟ ଏହିପରି ତିଆରି ହୋଇଛି । ସତ୍ୟଯୁଗ ହେଉଛି ଶିବାଳୟ । ସେଠାରେ ସମସ୍ତେ ପବିତ୍ର ଥାନ୍ତି ଯାହାଙ୍କର ଚିତ୍ର ମଧ୍ୟ ରହିଛି । ଶିବାଳୟର ସ୍ଥାପନକର୍ତ୍ତା ଶିବବାବାଙ୍କର ଚିତ୍ର ମଧ୍ୟ ରହିଛି । ଉକ୍ତିମାର୍ଗରେ ତ ତାଙ୍କର ଅନେକ ନାମ ରଖି ଦେଇଛନ୍ତି । ବାସ୍ତବରେ ତାଙ୍କର ନାମ

ଗୋଟିଏ । ବାବାଜୀଙ୍କର ତ ନିଜର ଶରୀର ହିଁ ନାହିଁ । ସିଏ ସଂସ୍କୃତି କହୁଛନ୍ତି ମୋତେ ନିଜର ପରିଚୟ ଦେବା ପାଇଁ ଅଥବା ରଚନାର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତର ଢ଼ଞ୍ଚନ ଶୁଣାଇବା ପାଇଁ ଏଠାକୁ ଆସିବାକୁ ପଡ଼ୁଛି । ମୋତେ ଆସି ତୁମର ସେବା କରିବାକୁ ପଡ଼ୁଛି । ତୁମେ ହିଁ ମୋତେ ଡାକୁଛ ହେ ପତିତ-ପାବନ ଆସ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ତ ତାକୁ ନାହିଁ । ଏହି ସମୟରେ ସମସ୍ତେ ତାକୁଛନ୍ତି କାରଣ ବିନାଶ ସମ୍ପ୍ରାପ୍ତରେ ଦଶତାମ୍ବନା । ଭାରତବାସୀ ଜାଣିଛନ୍ତି ଏହା ହେଉଛି ସେହି ମହାଭାରତ ଲଢ଼େଇ । ପୁଣି ଆଦି ସମାଜର ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମର ସ୍ଥାପନା ହେଉଛି । ବାବା ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ରାଜାମାନଙ୍କର ରାଜା କରିବାକୁ ଆସିଛି । ଆଦିକାଳି ତ ମହାରାଜା ଆଦି ନାହାନ୍ତି । ଏବେ ତ ପ୍ରଜାତନ୍ତ୍ରର ପ୍ରଜା ଉପରେ ରାଜ୍ୟ ଗାଳିଛି । ପିଲାମାନେ ବୁଝୁଛନ୍ତି ଯେ ଆମେ ଭାରତବାସୀ ଧନବାନ ଥିଲୁ । ହୀରାନୀଳାର ମହଲରେ ଥିଲୁ । ନୂଆ ଦୁନିଆରେ ଥିଲୁ ପୁଣି ସେହି ନୂଆ ଦୁନିଆ ହିଁ ପୁରୁଣା ହୋଇଛି । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଜିନିଷ ତ ନୂଆରୁ ପୁରୁଣା ହୋଇଥାଏ । ଯେମିତି ଘର ତିଆରି ହେଲେ ପୁଣି ତାହାର ସମସ୍ତ ସୀମା ସରି ସରି ଆସିଥାଏ । କୁହାଯାଏ ଇଏ ନୂଆ ଘର ଇଏ ଅଧା ପୁରୁଣା । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଜିନିଷ ସତତୋ-ରଜୋ-ତମୋ ଅବସ୍ଥା ଦେଇ ଗତି କରିଥାଏ । ଉଗ୍ରବାନଭବାତ ରହିଛି ନା । ଉଗ୍ରବାନ ଅର୍ଥାତ୍ ଉଗ୍ରବାନ । ଉଗ୍ରବାନ କାହାକୁ କୁହାଯାଏ ଏକଥା ମଧ୍ୟ ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ରାଜା ରାଣୀ ତ ନାହାନ୍ତି । ଏଠାରେ ରାଷ୍ଟ୍ରପତି, ପ୍ରଧାନମନ୍ତ୍ରୀ ଓ ତାଙ୍କର ଅନେକ ମନ୍ତ୍ରୀ ରହିଛନ୍ତି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଯଥା ରାଜାରାଣୀ ତଥା ପ୍ରଜା ଏବଂ ଏହାର ପାରଥକ୍ୟ କ’ଣ ବାବା ହିଁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ସତ୍ୟଯୁଗର ମାଲିକତାକୁ ମନ୍ତ୍ରୀ ବା ପରାମର୍ଶ ଦାତାଙ୍କର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । ସେମାନେ ଏହି ସମୟରେ ହିଁ ଶିବବାବାଜୀଙ୍କଠାରୁ ଶକ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ କରି ସେହି ଶ୍ରେଷ୍ଠ ପଦ ପାଉଛନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟରେ ବାବାଜୀଙ୍କଠାରୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠତମ ମିଳୁଛି ଯାହା ଦ୍ଵାରା ଉଚ୍ଚପଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଛନ୍ତି । ପୁଣି ସେଠାରେ କାହାର ରାୟ ନେବାର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । ସେଠାରେ ମନ୍ତ୍ରୀ ରହିନଥାନ୍ତି । ବାମପାର୍ଶ୍ଵୀ ହେବା ପରେ ମନ୍ତ୍ରୀଙ୍କର ଆବଶ୍ୟକତା ହୁଏ କାରଣ ବୁଦ୍ଧି ଭ୍ରଷ୍ଟ ହୋଇଯାଇଥାଏ ।

ବିକାର ହିଁ ହେଉଛି ମୁଖ୍ୟ ସମସ୍ୟା । ଦେହ-ଅଭିମାନରୁ ହିଁ ବିକାରର ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଥାଏ । ସେଥି ମଧ୍ୟରୁ ପ୍ରଥମ ନମ୍ବର ହେଉଛି କାମ ବିକାର । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏହି କାମ ବିକାର ମହାଶୂନ୍ୟ ଅଟେ, ତେଣୁ ତା’ ଉପରେ ବିଦ୍ୟ ପ୍ରାପ୍ତ କର । ବାବା ବହୁତ ଥର ବୁଝାଇଲେଣି ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ମନେ କର । ଭଲ ବା ମନ୍ଦର ସଂସ୍କାର ଆତ୍ମାରେ ରହିଥାଏ । ଏଠାରେ କରମର ଫଳ ଭୋଗିବାକୁ ପଡ଼ୁଛି, ସତ୍ୟଯୁଗରେ ନୁହେଁ । ତାହା ହେଉଛି ସୁଖଧାମ । ବାବା ଆସି ତୁମମାନଙ୍କୁ ସୁଖଧାମ, ଶାନ୍ତିଧାମର ନିବାସୀ କରୁଛନ୍ତି । ବାବା ହିଁ ସିଧାସଳଖ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କ ସହ କଥାବାର୍ତ୍ତା ହେଉଛନ୍ତି । ସମସ୍ତଙ୍କୁ କହୁଛନ୍ତି ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ନିଶ୍ଚୟ କରି ବସ, ଦେହ-ଅଭିମାନକୁ ତ୍ୟାଗ କର । ଏହି ଦେହ ହେଉଛି ବିନାଶୀ, ତୁମେ ଆତ୍ମା ହେଉଛ ଅବିନାଶୀ । ଏହି ଢ଼ଞ୍ଚନ ଅନ୍ୟ କାହା ଭିତରେ ନାହିଁ । ଢ଼ଞ୍ଚନ ବିଷୟରେ ଅନଭିଜ୍ଞ ଥିବା କାରଣରୁ ଭକ୍ତକୁ ହିଁ ଢ଼ଞ୍ଚନ ବୋଲି ଭାବିନେଇଛନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେ ପିଲାମାନେ ବୁଝିଛ ଯେ ଭକ୍ତି ତ ଅଲଗା ଜିନିଷ, ଢ଼ଞ୍ଚନ ଦ୍ଵାରା ତ ସଦଗତି ହେଉଛି । ଭକ୍ତିର ସୁଖ ଅଳ୍ପକାଳ ପାଇଁ ଉଦ୍‌ଦିଷ୍ଟ କାରଣ ପାପ ଆତ୍ମା ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି, ବିକାର ଗ୍ରସ୍ତ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ତୁମମାନଙ୍କୁ ଅଧାକଳ୍ପ ପାଇଁ ଅବିନାଶୀ ସମ୍ପଦ ମିଳିଥିଲା, ତାହା ସରିଗଲା । ଏବେ ପୁନଃ ବାବା ସମ୍ପଦ ମିଳିବା ପାଇଁ ଆସିଛନ୍ତି, ଯେଉଁଥିରେ ପବିତ୍ରତା, ସୁଖ, ଶାନ୍ତି ସବୁ କିଛି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଯାଉଛି । ପିଲାମାନେ, ତୁମେ ଜାଣିଛ ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ତ ଶମ୍ଭାନ୍ତ ଘାଟ ନିଶ୍ଚିତ ରୂପେ ହେବ । ଏବେ ଏହି ଶମ୍ଭାନ୍ତ ଘାଟ ରୂପେ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆରୁ ବୁଦ୍ଧିଯୋଗ ଛିନ୍ନ କରି ପରିସ୍ଥାନ ରୂପେ ନୂଆ ଦୁନିଆରେ ମମତା ରଖ । ଯେମିତି ଲୌକିକ ପିତା ନୂଆ ଘର ନିର୍ମାଣ କଲେ ପିଲାମାନଙ୍କର ବୁଦ୍ଧିଯୋଗ ପୁରୁଣା ଘରୁ ଛିନ୍ନ ହୋଇ ନୂଆ ଘରେ ଯୋଡ଼ି ହୋଇଯାଏ । ଅଫସରେ ବସିଥିବା ସମୟରେ ମଧ୍ୟ ନୂଆ ଘର କଥା ହିଁ ମନେ ପଡ଼ିଥାଏ । ତାହା ହେଉଛି ଲୌକିକ କଥା । ପାରଲୌକିକ ବାବା ତ ନୂଆ ଦୁନିଆ ସଂସ୍କରଣ ରଚନା କରୁଛନ୍ତି । କହୁଛନ୍ତି ଏବେ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆରୁ ସମ୍ବନ୍ଧ ତୁଟାଇ ଏକମାତ୍ର ମୋ ସହିତ ସମ୍ବନ୍ଧ ଯୋଡ଼ । ମୁଁ ତୁମ ପାଇଁ ନୂଆ ଦୁନିଆ ସଂସ୍କରଣ ସ୍ଥାପନ କରିବା ପାଇଁ ଆସିଛି । ଏବେ ସମଗ୍ର ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ଏହି ରୁଦ୍ଧ ଢ଼ଞ୍ଚନ ଯନ୍ତ୍ରରେ ସଂହା ହୋଇଯିବ । ମନୁଷ୍ୟ ସୃଷ୍ଟି ରୂପେ ବୃକ୍ଷ ପୁରୁଣା ରୂପେ ତମୋପ୍ରଧାନ ଅର୍ଥାତ୍ ଦରାଦୀର୍ଘ ହୋଇଗଲାଣି । ଏବେ ପୁନର୍ବାର ନୂଆ ରଚନା ହେଉଛି । ତେଣୁ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯେ ଏହା ହେଉଛି ନୂଆ ଦୁନିଆର କଥା । ଯେପରି ବେମାରୀ ସମୟରେ ମନୁଷ୍ୟ ନିରାଶ ହୋଇଯାନ୍ତି, ଭାବିଥାନ୍ତି ଏହାତ୍ମକ ବସ୍ତିବା କଷ୍ଟକର । ସେହିପରି ଦୁନିଆ ମଧ୍ୟ ଏବେ ନୈରାଶଜନକ ଅଟେ କାରଣ ଏହି ଦୁନିଆ ଏବେ ଶମ୍ଭାନ୍ତ ଘାଟ ହେବାକୁ ଯାଉଛି । ତେଣୁ ଏହାକୁ ଆଉ କାହିଁକି ମନେ ପକାଇବା । ଏହାକୁ ହିଁ କୁହାଯାଉଛି ବେହଦର ସନ୍ନ୍ୟାସ । ହଠାତ୍ ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନେ କେବଳ ଘର ଦ୍ଵାରା ତ୍ୟାଗ କରିଥାଆନ୍ତି । ତୁମେ ତ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆର ସନ୍ନ୍ୟାସ କରୁଛ । ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ପରିବର୍ତ୍ତନ ହୋଇ ନୂଆ ଦୁନିଆ ହେଉଛି ।

ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ତୁମର ଆଜ୍ଞାବହ ସେବକ ଅଟେ । ମୁଁ ପିଲାମାନଙ୍କର ସେବା କରିବା ପାଇଁ ଆସିଛି । ମୋତେ ଡାକିଛ — ହେ ବାବା ଆମେ ପତିତ ହୋଇ ଯାଇଛୁ, ଆପଣ ପତିତ ଦୁନିଆ ଏବଂ ପତିତ ଶରୀରରେ ଆସନ୍ତୁ । ଦେଖ ତୁମେ କିଭଳି ଭାବେ ନିମନ୍ତ୍ରଣ ଦେଉଛ । ରାବଣ ହିଁ ତୁମକୁ ପତିତ କରିଦେଉଛି, ଯାହାକୁ ବର୍ଷ ବର୍ଷ ଧରି ଜଳାଇ ଆସୁଛ । ସେ ତୁମର ବହୁତ ଭୟଙ୍କର ଶତ୍ରୁ ଅଟେ । ଯେବେଠାରୁ ଏହି ରାବଣର ପ୍ରବେଶ ହୋଇଛି ତୁମକୁ ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତ ଦୁଃଖ ହିଁ ମିଳୁଛି ଏବଂ ବିଷୟ ସାଗରରେ ହିଁ ଉଡ଼ୁଛୁ ହେଉଛି । ଏବେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ବିଷୟ ତ୍ୟାଗ କରି ଢ଼ଞ୍ଚନ ଅମୃତ ପାନ କର । ଅଧାକଳ୍ପ ରାବଣ ରାଜ୍ୟରେ ତୁମେ ବିକାରଗ୍ରସ୍ତ ହେବା କାରଣରୁ ହିଁ କେତେ ଦୁଃଖ ହୋଇଯାଇଛି । ଏତେ ମର୍ତ୍ତ୍ୟାଳା ହୋଇଯାଉଛି ଯେ ମୋତେ ମଧ୍ୟ ଗାଳି ଦେଉଛି । ଯିଏ ତୁମକୁ ପବିତ୍ର ବିଶ୍ରାମ ମାଲିକ କରୁଛନ୍ତି, ତାଙ୍କୁ ହିଁ ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ଗାଳି ଦେଉଛି, ଏହିଭଳି ଚମତ୍କାର କରୁଛି । ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କ ପାଇଁ କହୁଛ ାଁ ଲକ୍ଷ ଯୋନି ଏବଂ ମୋତେ

ସର୍ବବ୍ୟାପୀ କହିଦେଉଛି । ଏହା ମଧ୍ୟ ଡରାମା । ତୁମକୁ ମଜାରେ ମଜାରେ ବୁଝାଉଛି । ଆତ୍ମାରେ ହିଁ ଭଲ ଅଥବା ମନ୍ଦର ସଂସ୍କାର ସାପ୍ତାହ ରହିଥାଏ । ଆତ୍ମା କହୁଛି ମୁଁ ୮୪ ଜନ୍ମ ଭୋଗ କରୁଛି, ଆତ୍ମା ହିଁ ଗୋଟିଏ ଶରୀର ଛାଡି ଅନ୍ୟ ଏକ ଶରୀର ଧାରଣ କରୁଛି । ଏହା ମଧ୍ୟ ଏବେ ବାବା ହିଁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ତାମାର ନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ବାବା ଆସି ଯେଉଁମାନେ ଓଲଟା ମାର୍ଗକୁ ଚାଲିଯାଇଛନ୍ତି ତାଙ୍କୁ ସଠିକ୍ ମାର୍ଗକୁ ନେଇଯାଉଛନ୍ତି । ମଧୁର ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏଠାରେ ତୁମେ ଓଲଟା ହୋଇ ଅବସ୍ଥା ଦେହ-ଅଭିମାନୀ ହୋଇ ବସ ନାହିଁ । ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ମନେ କର, ଏବେ ତୁମକୁ ଆଲ୍ଲା ପିତା ମିଳିଛନ୍ତି ଯିଏ ତୁମକୁ ଠିକ୍ ରାସ୍ତାରେ ନେଇ ଯାଉଛନ୍ତି କାରଣ ରାବଣ ତୁମକୁ ଓଲଟା ରାସ୍ତାରେ ନେଇ ଯାଇଥିଲା, ପୁଣି ଠିକ୍ ରାସ୍ତାରେ ଯିବା ଦ୍ଵାରା ତୁମେ ନିଜର ପୂର୍ବ ଅବସ୍ଥାକୁ ଫେରି ଆସୁଛ । ଏହା ହେଉଛି ଗୋଟିଏ ନାଟକ । ଏହି ଜ୍ଞାନ ବାବା ଆସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଭକ୍ତି ଭକ୍ତି ଅଟେ ଏବଂ ଜ୍ଞାନ ଜ୍ଞାନ ଅଟେ । ଭକ୍ତି ବିଲକୁଲ୍ ଭିନ୍ନ ଅଟେ । କହୁଛନ୍ତି ଗୋଟିଏ ପୁଷ୍ପପରିଣୀ ରହିଛି, ଯେଉଁଠାରେ ସ୍ନାନ କଲେ ପରୀ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ପୁଣି କହୁଛନ୍ତି ଶତକର ପାର୍ବତୀଙ୍କୁ ଅମର କଥା ଶୁଣାଇଲେ । ବାସ୍ତବରେ ଏବେ ତୁମେ ଅମରକଥା ଶୁଣୁଛ ନା । ତେବେ କେବଳ ଜଣେ ପାର୍ବତୀଙ୍କୁ ଅମରକଥା ଶୁଣାଇବେ କି ? ଏହା ତ ବେହରା କଥା । ଅମରଲୋକ ହେଉଛି ସତ୍ୟଯୁଗ ଓ ମୃତ୍ୟୁଲୋକ ହେଉଛି କଳିଯୁଗ । ଏହାକୁ କଣ୍ଟାର ଜଙ୍ଗଲ କୁହାଯାଉଛି । ଏଠାରେ ବାବାଙ୍କୁ ହିଁ ଜାଣିନାହାନ୍ତି । କହୁଛନ୍ତି ମଧ୍ୟ ହେ ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା, ହେ ଭଗବାନ, କିନ୍ତୁ ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ତୁମେ ମଧ୍ୟ ଜାଣିନାଥ । ତୁମକୁ ବାବା ଆସି ସତମାରଣୀ କରୁଛନ୍ତି, ଭଗବାନଙ୍କୁ ଆଲ୍ଲା କୁହାଯାଏ । ଆଲ୍ଲା ଶିକ୍ଷା ଦାନ କରି ଆଲ୍ଲା ପଦ ଦେବେ ନା । କିନ୍ତୁ ଭଗବାନ ତ ଜଣେ ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ଏହାଙ୍କୁ (ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କୁ) ଭଗବାନ ଭଗବତୀ କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ଏଇ ତ ପୁନର୍ଜନ୍ମରେ ଆସୁଛନ୍ତି ନା । ମୁଁ ହିଁ ଏମାନଙ୍କୁ ପାଠପଢାଇ ଦେବୀଗୁଣ ସମ୍ପନ୍ନ କରାଇଛି ।

ତୁମେ ସବୁ ଭାଇ ଭାଇ, ବାବାଙ୍କ ସମ୍ପର୍କରେ ଅଧିକାରୀ ଅଟ । ମନୁଷ୍ୟ ତ ଏବେ ଘୋର ଅନ୍ଧକାରରେ ଅଛନ୍ତି । ଆସୁରୀ ସମ୍ପର୍କରେ ଅଟନ୍ତି ନା । କହୁଛନ୍ତି — କଳିଯୁଗ ତ ଏବେ ଛୋଟ ପିଲା ରୂପେ ଗୁରୁଣୁରୁଛି । ଭାବୁଛନ୍ତି କଳିଯୁଗ ଏବେ ବହୁତ ବରଷ ବାକି ଅଛି । ତେବେ କେତେ ଅଜ୍ଞାନ ନିଦ୍ରାରେ ଶୋଇଛନ୍ତି । ଏହା ମଧ୍ୟ ଖେଳ ଅଟେ । ଆଲୋକରେ ଦୁଃଖ ମିଳିନାଥ, ଅନ୍ଧାର ରାତ୍ରୀରେ ଦୁଃଖ ହୋଇଥାଏ । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ତୁମେ ବୁଝୁଛ ଏବଂ ତୁମେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ବୁଝାଇପାରିବ । ପରଥମେ ତ ପରତ୍ଵେକ ମନୁଷ୍ୟଙ୍କୁ ବାବାଙ୍କ ପରିଚୟ ଦେବାକୁ ହେବ । ଦୁଇଜଣ ପିତା ତ ସମସ୍ତଙ୍କର ଆତ୍ମାନ୍ତି । ବିନାଶୀ ପିତା ବିନାଶୀ ସୁଖ ଓ ଅବିନାଶୀ ପିତା ଅବିନାଶୀ ସୁଖ ଦେଉଛନ୍ତି । ଶିବରାତ୍ରୀ ପାଳନ କରୁଛନ୍ତି ତେଣୁ ନିଶ୍ଚିତ ରୂପେ ବାବା ସାମ୍ରାଜ୍ଞ ସ୍ଥାପନା ପାଇଁ ଆସୁଛନ୍ତି । ଯେଉଁ ସାମ୍ରାଜ୍ଞ ଅତୀତ ହୋଇଯାଇଛି ତାକୁ ପୁନଃ ସ୍ଥାପନା କରୁଛନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ଦୁନିଆ ହେଉଛି ତମୋପ୍ରଧାନ ନରକ । ତାମାର ନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସମୟରେ ମୁଁ ଆସି ନିଜର ଅଭିନୟ କରୁଛି । ମୁଁ ତ ନିରାକାର ଅଟେ । ମୋତେ ମୁଖ ତ ନିଶ୍ଚିତ ରୂପେ ଦରକାର । କ’ଣ ବୃକ୍ଷର ମୁଖର ଆଧାର ନେବି କି । ଯିଏ ବହୁତ ଜନ୍ମର ଅନ୍ତିମ ଜନ୍ମରେ ବାନପ୍ରସ୍ଥ ଅବସ୍ଥାରେ ପହଞ୍ଚିଛନ୍ତି ମୁଁ ତାଙ୍କ ମୁଖର ଆଧାର ନେଉଛି । ତାଙ୍କ ଶରୀରରେ ପ୍ରବେଶ କରୁଛି । ଇଏ ନିଜର ଜନ୍ମକୁ ଜାଣି ନାହାନ୍ତି । ଆର୍ଛା —

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍କୃତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :-

(୧) ଯେପରି ବାବା ସିଧା ସଳଖ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କ ସହିତ କଥାବାର୍ତ୍ତା କରୁଛନ୍ତି, ସେହିପରି ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ନିଶ୍ଚୟ କରିବାକୁ ହେବ । ଏହି କବର ସ୍ଥାନରୁ ମୋହ ତୁଟାଇ ଦେବାକୁ ହେବ । ଏପରି ସଂସ୍କାର ଧାରଣ କରିବାକୁ ହେବ ଯାହାକି କେବେ କର୍ମଭୋଗ ଭୋଗିବାକୁ ପଡିବ ନାହିଁ ।

(୨) ବାବା ଯେପରି ଡରାମା ଉପରେ ଅଟେ ଥିବା କାରଣରୁ କାହାକୁ ବି ଦୋଷ ଦେଉନାହାନ୍ତି, ଗାଳି ଦେଉଥିବା ଅପକାରୀମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ ଉପକାର କରୁଛନ୍ତି, ସେହିପରି ବାପାଙ୍କ ଭଳି ହେବାକୁ ପଡିବ । ଏହି ଡରାମାରେ କାହାରି କିଛି ଦୋଷ ନାହିଁ, ଏହା ସଠିକ୍ ଭାବରେ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇଛି ।

ବରଦାନ:-

ସର୍ବ ଆତ୍ମାଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ନିଜର ଶୁଭଭାବନାର ବୀଜ ବପନ କରୁଥିବା ମାଷ୍ଟର ଦାତା ହୁଅ । ଫଳ ପାଇବାର ଇଚ୍ଛା ନରଖି, ପରତ୍ଵେକ ଆତ୍ମାଙ୍କ ଭିତରେ ତୁମେ ନିଜର ଶୁଭଭାବନାର ବୀଜ ବପନ କରିଚାଲ ଅର୍ଥାତ୍ ମଞ୍ଜୁ ପୋତି ଚାଲ କାରଣ ସମୟ ଅନୁସାରେ ସର୍ବ ଆତ୍ମାଙ୍କୁ ଜାଗରତ ହେବାକୁ ହିଁ ପଡିବ । ଯଦି କେହି ତୁମକୁ ବିରୋଧ ମଧ୍ୟ କରୁଛି ତେବେ ବି ତୁମକୁ ଶୁଭଭାବନାର ରାସ୍ତା ଛାଡିବାର ନାହିଁ । ଏହି ବିରୋଧ, ଅପମାନ, ଗାଳି, ସବୁକିଛି ତୁମ ପାଇଁ ଖତ ଭଳି କାର୍ଯ୍ୟ କରିବ ଯାହା ଦ୍ଵାରା ତୁମର ଶୁଭଭାବନାର ବୀଜ ବହୁତ ଭଲ ଭାବରେ ଫଳିବୁତ ହେବ । ଏବେ ଯେତେ ଗାଳି ଦେଉଛନ୍ତି ଆଗକୁ ସେତେ ଗୁଣଗାନ କରିବେ, ସେଥିପାଇଁ ପରତ୍ଵେକ ଆତ୍ମାକୁ ନିଜର ବୃତ୍ତି ଦ୍ଵାରା, ପବିତ୍ର ପ୍ରକମ୍ପନ ଦ୍ଵାରା, ବାଣୀ ଦ୍ଵାରା ମାଷ୍ଟର ଦାତା ହୋଇ ଦେଇଚାଲ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ସଦାସର୍ବଦା ପ୍ରେମ, ସୁଖ, ଶାନ୍ତି ଏବଂ ଆନନ୍ଦର ସାଗରରେ ବୁଡି ରହିଥିବା ପିଲାମାନେ ହିଁ ସର୍ବତ୍ର ତପସ୍କାରୀ ଅଟନ୍ତି ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***